

РОЗДІЛ І

ВТОРГНЕННЯ

▼ 28 лютого, 06:14

Минулого тижня розпочалося російське вторгнення, і наразі все, що ми бачимо у відповідь, – суцільне розчарування...

Карл каже, що Захід обере шлях боягузів, як це було з Польщею 1939-го. Але я вірю, що ми зрештою зробимо правильний вибір, просто потрібно трохи часу. Німці люблять спочатку все ретельно обдумати та зважити – ми не такі імпульсивні, як американці.

▼ 07 березня, 10:04

Минає ще один тиждень, а результату – нуль. Я просто не розумію, чому ми досі не втрутилися! Путін – типове хуліганське бидло, а таких надихає бездіяльність, це ж усім відомо... То чому ж вони лише базикають і нічого не роблять? Хіба ж не так почалася Друга світова війна?!

▼ 09 березня, 19:30

Та це ж маразм якийсь! Всі тихо сидять на дупах, поки імперіаліст у чистому вигляді знову рве Європу на шматки.

Я не можу більше мовчки спостерігати. Просто не можу. Ми вже не раз це обговорювали, і Карл, загалом, не проти, щоб я поїхала туди допомагати – але, ясна річ, хвилюється страшенно. Шукаємо зараз машину (так-так, німкеня без автівки, сором який!). Кажуть, дороги там жахливі, тож я шукаю щось, що проїде бездоріжжям. Можливо, хтось із німців бачив путню тачку на продаж? Напишіть мені, буду дуже вдячна :)

▼ 26 березня, 04:41

Я їду в Україну! Витратили добрих два тижні, щоб зібрати спорядження й запаси. (У тих двох коробках біля мене – каністри з бензином. Кажуть, із паливом може бути доволі дефіцитно.)

Попереду два дні за кермом (ба й більше). Я на зв'язку з кількома організаціями, але там досі повний хаос. І черги на кордоні, кажуть, страшні. Що ж, подивимось...

Мині начебто найбільше бракує водіїв: завозити гуманітарку, вивозити біженців. От із цього й почну.

▼ 27 березня, 00:03

Вже десять годин у дорозі. Нічого надзвичайного: німецькі автобани, польські траси... і ось я доїхала до черги на прикордонний пункт. За годину – ніяких зрушень. Машини, люди – все стоїть, як вкопане. Тож написала «тому чуваку» зі штабу, що не приїду вчасно – застрягла на кордоні. Він відписав, що все через ракетний удар по місту, тож на кордоні доведеться зачекати. Сказав не хвилюватися. Знадобилося ще майже п'ять годин, щоб пройти всі прикордонні пости (а їх було п'ять).

Щойно я нарешті пройшла всі пости, як він пише, що очікують ще кілька «астероїдів», і було б добре, якби я щонайшвидше дісталася в штаб. Сказав, якщо раптом виникнуть якісь проблеми або щось піде не так на військових постах – повідомити його. Поки я доїхала, в місто вже влучило шість ракет.

■
Те, що
лишилось...

■
Дивись
під ноги...
Земля
нашпигована
вибухівкою...

■ Церква, прошита кулями... Біля церкви – масове поховання.
Але таке рука не підіймається фотографувати

■
*Що не хата –
то виламані
двері. Місто
обдерли
до кісток.
Купа новин
і знімків,
як російські
солдати
в Білорусі
масово
продають
награбоване...*

■
*Машини й
квартири
випадкових
людей...*

2022

▼ 22 вересня, 15:17

Харківська область, Ізюмський напрямок. Віддалік ще стоять якісь хати. Хоча... це вже радше руїни – усе, що було тут під фронтом, або розвалене, або стерте в пилюку.

Сім'ї змушені тікати від росіян. Знову, і знову, і знову. Все як і сто років тому...

І ще – мости...

...ними досі користуються. Ота тоненька смужка, яка дивом не провалилась, праворуч від великої діри – саме там переїжджають машини. Я не жартую. Тут нікому не всралась та «технічна справність» поруйнованих мостів. Якщо не гойдається під тобою і є бодай можливість пройти чи проїхати (іноді по металевих листах) – значить, працює. Закривати його ніхто не буде, бо часто іншого шляху просто нема.

А ще – чортівні осколочні дірки скрізь. Подивись на довільну точку – не промахнешся, там точно така буде.

А як вибереш точку десь у полі – то там або вирва, або випалена від фосфорки земля.

Яке тут усе к бісу понівечене – слів не дібрати. Обсяги прикро вражають. Почуваєшся ніби не на Землі, а посеред мертвої пустки десь у паралельній реальності.

Зараз я вже не в районі Ізюма – інакше б ніяких фото не показувала. Але ще донедавна я кілька місяців жила саме там.

Насправді психологічно дуже важко жити в місці, де небо аж таке смертоносне, що ти навіть не сумніваєшся, чи *прилетить* по тобі, а гадаєш тільки, *коли* настане твоя черга. Ви нічого не вдієте із цим... Постійний стрес.

▼ 04 квітня, 22:14

Я жила в Києві у березні та квітні 2022 року, і все було на вигляд майже таке саме.

■ Сім'я проходить поміж іжаків у Києві, 1941 рік

▼ 05 квітня, 18:37

Спонтанні вечірні думки

Сьогодні випадково згадала дещо і вперше над цим замислилася, хоча спогад уже доволі давній.

В Україні я дізналася, що таке насправді «страх». Мені здається, більшість людей у «нормальному світі» достеменно цього не розуміє. Тобто ми думаємо, що знаємо, і в мене так було до приїзду в Україну. Але тут я відкрила для себе нові рівні й міри страху, тож тепер смішно й згадувати, чого я боялася раніше. Мені шкода, якщо звучить дещо зневажливо, я не це мала на увазі, просто хочу бути чесною у своїх почуттях.

Одного разу я так злякалася, що мене мало не знудило від страху. Нудило, як під час дуже лютого шлункового грипу, коли цілий день не можеш стриматися від блювоти й навіть трохи радієш від того, бо шлункові так кепсько, що кортить просто позбутися всього, що там є. Зрештою мене не знудило, але потяги були, і я вже відчувала блювоту біля горла. На якусь мить мені перехопило дух. Потім якось вдалося опанувати себе: «Якщо ти зараз утратиш самоконтроль, то дуже скоро помреш, тому тримай себе в руках і зосередься», тож я кілька разів важко ковтнула та зробила кілька глибоких вдихів, і все знову стало більш-менш нормально. Не зовсім нормально, але достатньо, щоб функціонувати собі далі.

Я не знала, що страх може отак вплинути на людину фізично. Мене насправді це дивує, бо ще до приїзду в Україну я вже побувала, і не один раз, у вкрай небезпечних для життя, страшних ситуаціях. Ще в Німеччині я кілька разів боялася за своє життя, але ніколи – щоб аж такою мірою. Навіть віддалено не відчувала подібного. Не впевнена, у чому конкретно різниця, але

вона є. Можливо, це зіткнення зі справжнім, небаченим раніше «Злом», яке просто не може існувати в жодному нормальному місці. У всякому разі... Це дуже відрізняється від усього, що я знала раніше.

І я тут не єдина, хто через це проходить. Минулого року в нас були хлопці, які буквально обмочилися та обісралися, наближаючись до російських позицій через поле просто неба під вогнем ворожих кулеметів. Дістатися до котроїсь російської позиції, зайняти її, а потім пережити такий обстріл, ніби завтра ніколи не настане. Відтак застрягнути там на два дні без їжі, майже без води, без сну, під постійними атаками... Дехто повернувся після цього штурму, як зомбі (але повернулися не всі, тож і саме повернення – вже добре). Направду таке складно описати: порожній погляд, або повна мовчанка, або безглузді балачки; дуже дивна, якась незрозуміла поведінка, мова тіла – як у фільмі про психіатричну лікарню 1950-х років або щось на кшталт. Навіть взаємодіяти з ними було дещо тривожно.

Це середовище «розкриває» людські емоції та стани, про існування яких я навіть не підозрювала. Я пережила стільки божевільного лайна за всі роки, що вже про моє життя в Німеччині можна знімати фільм, який усі зненавидять через «надмірну нереалістичність». Але Україна – просто сюр. Реальність, яка іноді здається такою далекою від нормального життя, знаного досі, що буквально фізично відчуваєш, як твої мозок і нутрощі вивертає, поки ти силкуєшся досягнути й прийняти це.

Тут був би доречний один із тих мемів на тему відеоігор: «Новий страх розблоковано: росіяни», щоб якось гумористично завершити цю драматичну тему. Але, на жаль, такого мему немає. Тож я скажу просто: «Кінець». І на добраніч.

▼ 09 квітня, 18:21

Ну що ж, у мене був веселий день...

Попередження щодо контенту: може містити моторошні описи смерті.

Спочатку я дві години збирала частини тіла посеред цього розгардіяшу...

...а потім просиділа ще чотири години, затиснута між двома людьми в крихітній неглибокій майже могильній ямі, поки з одного боку від нас вибухав охоплений вогнем арсенал, а з другого – російський танк обстрілював поле.

А «найкращим» було те, що ця неглибока могила, де ми застрягли (сподіваючись, що в нас не влучить, а «Орлан» у небі –

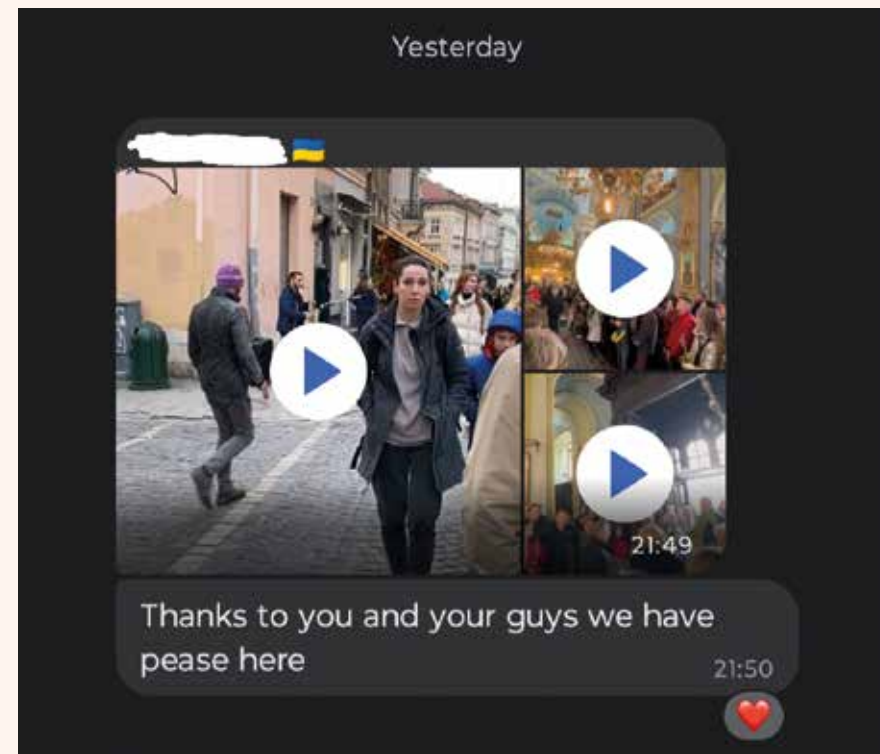
не помітить), містилася за якихось десять метрів за вітром від палаючого тулуба, якому й належали згадані частини тіла; тому ми всі були трохи «сп'янілі» в негативному сенсі слова від того, що вдихали Артура протягом чотирьох годин поспіль, лол (насправді було не смішно).

Зараз я вся просочена потом від повзання полум'яними уламками, і кожен сантиметр одягу, волосся та легень у мене просочений димом від горілого людського тіла, а це ще навіть не кінець першого дня моєї зміни на передку, тож я не зможу зняти цього одягу й не побачу душу щонайменше три з половиною дні. Б**дь, це справжній жах! Б**дь!

▼ 10 квітня, 13:15

Після вчорашнього денного жахиття мій український адвокат з питань імміграції несподівано надіслав мені ввечері таке повідомлення (без попередження, ми не спілкувалися вже близько тижня)...

Завдяки тобі й твоїм хлопцям у нас тут спокій

Ти ж можеш, світе. Такі ресурси існують. Бракує лише волі. Як ви всі не бачите, що відбувається, або ж не хочете це зупинити?! Я зла й виснажена такою мірою, що в мене просто немає слів.

▼ 21 грудня, 12:30

Оновлення щодо «найжахливішого міста, де ми були за весь час», там, де я тоді дивувалася, як узагалі може бути ще гірше.

Отже, це було в середині жовтня, коли ми щойно переїхали зі старого місця на нове, і все, що я знала про нові позиції, було з чужих слів – від кількох хлопців, які побували там у перших двох ротаціях. Нині я вже сама побувала там багато разів і можу відповісти на всі свої тодішні запитання. Якщо цікаво, відповідь практично на кожне з них однакова: «Ну що ж, хріново. Просто якось викручешся».

Світло не можна використовувати ніколи й ніде (зовні – взагалі ніколи, лише в бліндажах), бо це занадто небезпечно. Це робить абсолютно все неймовірно складним, починаючи з банального пересування. Місцевість важка: дуже нерівна, брудна або вкрита льодом, з вирвами, поваленими гілками та деревами на шляху. І після настання темряви ти просто не бачиш землі настільки, щоб розуміти, куди саме ступаєш. Ти мусиш іти дуже свідомо, обережно, щоб не впасти. Це страшенно виснажує, особливо з усім цим важким спорядженням. Медична робота назовні можлива лише в дуже обмеженому обсязі, бо ти просто ні хріна не бачиш. Робиш мінімум необхідного – турнікети, стискальні пов'язки – і тоді якнайшвидше тягнеш пораненого під землю, де вже можна використати світло й зробити більше. (Також усе дуже залежить від фази місяця й погоди.)

Стосовно решти ризиків: наприклад, що ти не можеш вийти за межі своєї лісосмуги, не повернувши артилерію чи дрони-камікадзе, що в деяких місцях по тобі просто рандомно стріляють, і так далі... Ну, шкода. Ти все одно робиш те що треба і сподіваєшся на краще.

Ура, весело.

▼ 23 грудня, 14:29

Я щойно випадково натрапила у своїй галереї на кілька фотографій з найперших днів свого перебування в Україні й подумала, що ними варто поділитися, але з невеликими коментарями, щоб ви мали уявлення, яка на вигляд російська окупація.

Попередження про контент: тортюри й смерть, загалом дуже важкий і депресивний матеріал.

Ті, хто знає мене вже довше, можливо, пам'ятають, що до вступу в армію я була в Україні водійкою. Я приїхала сюди на власній машині й почала з того, що возила гуманітарку від волонтерів у Львові до цивільних або військових підрозділів у Києві та навколишніх районах, які спочатку були окуповані, а потім звільнені – незадовго після того, як я переїхала до Києва. Згодом я дізналася, що в Києві багато незалежних журналістів-одинаків, яким конче потрібні водії, щоб їздити на щойно звільнені території. Потрібні були люди з машиною, здатною туди доїхати, які звикли кермувати в надзвичайно складних умовах (це було відразу після боїв: усі мости й багато доріг повністю або частково зруйновані, шляхи часто ще не розміновані тощо) і які могли мати справу з блокпостами.

Таких людей було дуже мало, а потреба – величезна.

Тож я перемкнулася з перевезення речей на перевезення журналістів у звільнені райони Київської та Чернігівської областей.

Одного дня, приблизно в той самий час, коли стало відомо про різанину в Бучі, поширилася інформація, що в маленькому селі неподалік Чернігова знайшли тіла цивільних зі слідами тортур. Тоді це ще було великою новиною. Наприкінці березня – у квітні 2022 року ми всі лише починали відкривати для себе, як росіяни поводитися з людьми під окупацією і що там насправді відбувалося. Спочатку були абсолютно неготові до цього. Коли я переїхала до Києва, Буча, наприклад, ще була окупована, і якимось чином ніхто не очікував того, що ми дуже скоро дізнаємося... Так чи інакше, журналіст і фотограф із Нової Зеландії хотів поїхати в це село і, в найкращому разі, знайти ці тіла або принаймні з'ясувати, що там сталося, щоб задокументувати російські воєнні злочини. Йому був потрібен водій.

Тож я повезла його туди. А місце виглядало так...

Церква зовні та зсередини